

DINEY COSTELOE

Twee moedige vrouwen

De Fontein

9 september 1937

Terwijl Adelaide Anson-Gravetty langzaam wakker werd, herinnerde ze zich dat vandaag een bijzondere dag was. Ze was eenentwintig geworden. Vanaf nu was ze volwassen en kon ze haar eigen beslissingen nemen. Dit was het begin van de rest van haar leven. Vandaag, al wist ze dat nog niet, zou haar leven op z'n kop worden gezet.

Ze zwaaide haar benen uit bed, liep naar het raam en trok de gordijnen open. De zon scheen, en haar hart maakte een sprongetje van blijdschap. Ze opende het raam, leunde naar buiten en keek op het plein beneden. Er waren al veel mensen op pad, met hun eigen dingen bezig, en ze keek naar hen zoals ze zo vaak deed. Maar om de een of andere reden was het alsof ze hen vandaag allemaal voor het eerst zag.

Huisknechten lieten honden uit in de tuinen, een jongen verkocht kranten bij een kiosk aan het eind van het plein, de oude mevrouw Harriman zat al op haar favoriete bankje. Het was allemaal hetzelfde, en toch was vandaag alles anders, want Adelaide bekeek het nu met volwassen ogen.

Er werd op haar slaapkamerdeur geklopt. Florrie, de huisbediende, kwam binnen met haar ochtendthee. 'O, juffrouw Adelaide, u bent al op,' zei ze, terwijl ze het dienblad neerzette en Adelaides peignoir van een stoel griste. 'Hier, juffrouw Adelaide, trek deze aan. U vat nog kou daar bij het open raam.'

‘Maak je geen zorgen, Florrie,’ zei Adelaide lachend. ‘Het is niet koud, het is een prachtige morgen.’

‘Dat kan wel zijn, juffrouw, maar dan nog moet u niet uit het raam gaan hangen in alleen uw nachtpon. Wat zou meneer daarvan zeggen?’

‘Hij hoeft het niet te weten,’ zei Adelaide, en ze voegde er samenzweerderig aan toe: ‘Als jij het hem niet vertelt.’

Florrie snoof. Ze kende juffrouw Adelaide al sinds haar derde, en nooit had ze over haar geklikt bij haar vader. ‘Kom uw thee opdrinken nu het nog heet is,’ droeg ze haar op, ‘dan zal ik het bad voor u laten vollopen.’

‘Dank je, Florrie,’ zei Adelaide ingetogen, al glansden haar ogen nog ondeugend.

‘En dan mag ik de eerste zijn die u nog vele jaren toewenst, juffrouw,’ voegde Florrie eraan toe, terwijl ze zich omdraaide om de kamer te verlaten.

‘Dank je, Florrie.’ Adelaide glimlachte met oprechte genegenheid naar de huisbediende. Ze nam haar kopje mee naar een stoel bij het raam en bleef naar de bedrijvigheid op het plein kijken, terwijl ze plichtsgetrouw haar thee opdrank.

Eenentwintig! dacht ze. Nu kan vader me niet meer in de weg staan!

Dat was natuurlijk niet helemaal waar. Haar vader, Richard Anson-Gravetty, kon haar altijd in de weg staan, zolang hij over de financiën beschikte. Maar nu ze volwassen was, kon ze wel zelf beslissen of ze een baan wilde zoeken, en als ze dat deed, dan kon ze misschien zichzelf onderhouden. Ze hoefde niet langer van hem afhankelijk te zijn. Dat was een versterkende gedachte. Ze borduurde nog even voort op dat idee toen ze even later in bad lag. Ze hield van haar vader, natuurlijk, maar hij nam graag alle beslissingen, en als hij eenmaal iets besloten had, liet hij zich daar niet meer van afbrengen. Hij was gauw aangebrand en tegenstand maakte hem razend. Haar moeder en zij hadden al snel geleerd dat hun leven het gemakkelijkst was als ze Richard tevreden hielden; door te doen wat hij wilde en toestemming te vragen voordat ze iets deden wat ook maar een klein beetje ongewoon was.

Mama. Die lieve mama. Adelaides moeder was zo mooi geweest, zo bedeesd, zo... Weifelachtig? Gedwee? Zwak? Heather Anson-Gravetty had heel haar huwelijk in de schaduw van haar man geleefd, inschikkelijk en altijd proberend het hem naar de zin te maken. Na haar overlijden, toen Adelaide zestien was, leek Richard haar nauwelijks te missen. Adelaide miste haar verschrikkelijk. Ze was op school geweest en pas op het laatste moment bij haar moeder geroepen. Bij thuiskomst had ze haar moeder in bed aangetroffen, haar ooit zo glanzende kastanjebruine haar vaal en slordig rondom het ingevallen perkament van haar gezicht. Adelaide wist dat haar moeder al een tijdje ziek was, maar niemand had haar gewaarschuwd hoe snel Heather wegwijnde. Toen Adelaide de slaapkamer in kwam en haar daar zag liggen, als een broze schim tegen het witte kussen, had ze een kreet van wanhoop geslaakt, die ze had afgekapd toen haar vader met een ijzeren vuist haar schouder vastgreep. Ze waren bij elkaar geweest, alle drie, voor de laatste keer, maar het was Adelaide – niet Richard – die bij Heather zat en haar hand vasthield. Toen haar moeders greep uiteindelijk verslapte, was het Adelaide die haar hoofd op de sprei legde en huilde. Richard draaide zich alleen maar om, liep de kamer uit en liet zijn rouwende dochter snikkend bij het bed achter.

Maar, dacht Adelaide nu terwijl ze zich ontspande in het warme badwater, zo is mijn vader nu eenmaal. Hij toont zijn emoties niet... Behalve wanneer hij boos is, natuurlijk! In de dagen na haar moeders dood had Adelaide steeds het gevoel gehad dat Richard er niet zozeer door bedroefd was, maar eerder boos omdat ze het had gewaagd zonder zijn toestemming te sterven. Hij sprak zelden over haar, en wanneer hij dat al deed was het nooit – tenminste, zo kwam het op zijn dochter over – met genegenheid.

‘Het lijkt wel alsof hij haar in een kast heeft gestopt en is vergeten,’ had Adelaide haar *grand-mère* op een dag toevertrouwd.

‘Dat is zijn manier om met het verlies om te gaan,’ antwoordde Adelaides grootmoeder vriendelijk. ‘Sommige mensen kunnen er gemakkelijker mee omgaan door hun dierbare te verstoppen, door niet

aan diegene te denken of nooit over die persoon te praten. Dat vinden ze gewoon te pijnlijk.’ Ze glimlachte naar haar kleindochter. ‘Ik mis haar ook, weet je, dus wij kunnen wel over haar praten, jij en ik, toch?’

Vanaf dat moment was het leven niet gemakkelijk geweest voor Adelaide. Hoewel haar moeder nooit openlijk stelling voor haar had genomen tegenover haar vader, had Adelaide wel geweten dat ze soms medelijden met haar dochter had en had gedaan wat ze kon om Richards ferme hand te compenseren. Na de begrafenis was Adelaide teruggestuurd naar school, en in de vakanties had ze de meeste tijd doorgebracht bij *grand-mère*, Heathers Franse moeder. Richards ouders leefden allebei nog, maar Adelaide vond hen minder aardig. Ze had altijd een hechtere band gehad met haar moeders moeder, en zij was ook degene die Adelaide door de moeilijke tijd na Heathers dood heen hielp. *Grand-mère* kwam voor Adelaide op, ging tegen haar schoonzoon in wanneer ze vond dat hij te streng was en gaf haar de warmte en liefde die haar vader niet leek te kunnen uiten.

Toen Adelaide naar de universiteit wilde, had Richard gezegd dat dat een verspilling van tijd en geld was, ook al was er een plekje voor haar op King’s College in Londen. Adelaide had nooit ontdekt wat *grand-mère* had gezegd om hem van gedachten te doen veranderen, maar uiteindelijk had haar vader simpelweg zijn schouders opgehaald en gezegd: ‘Doe wat je wilt, al snap ik niet wat een vrouw met een graad moet.’

Adelaide had Frans gestudeerd, een vak dat haar gemakkelijk afging omdat ze al nagenoeg geheel tweetalig was. *Grand-mère* had er altijd op gestaan om Frans met haar te spreken, ook al toen ze nog klein was, en Adelaide had daar enthousiast op gereageerd. Ze had ook Frans gesproken met haar moeder, maar nooit wanneer Richard erbij was. Hij had hun verboden om in zijn bijzijn Frans te spreken, aangezien hij er geen woord van verstond en zich niet van hun gesprekken buitengesloten wilde voelen.

Geen colleges meer, dacht Adelaide toen ze uit bad kwam en zich begon aan te kleden. Ze was eerder dat jaar afgestudeerd en was nu,

ongewenst, weer een dame met niets omhanden. Ze had geen moeder om haar 'haar debuut te laten maken', en ze had trouwens toch een verschrikkelijke afkeer van het debutantenwereldje. Adelaide hield meer van actie. Ze wilde bezig blijven. Ze wilde de wijde wereld in, haar eigen kostje verdienen en verantwoordelijk zijn voor zichzelf.

Richard Anson-Gravetty was niet thuis op de ochtend dat zijn dochter de volwassen leeftijd bereikte. Hij was weg voor zaken en zou pas die avond terugkeren. Dus toen ze eindelijk in de eetkamer aankwam, was dat om in haar eentje te ontbijten, om in haar eentje de kaarten van haar grootouders en haar neef Andrew open te maken, plus de onverwachte brief die naast haar bord lag.

De envelop was getypt, aan haar geadresseerd, met een postzegel uit Belcaster, maar ze had geen idee van wie hij kwam. Ze bewaarde hem voor het laatst. Toen ze eindelijk de envelop opensneed en de brief eruit haalde, bleek hij van een notariskantoor te komen: Brewer, Harben & Brewer, gevestigd aan Cathedral Road in Belcaster. Adelaide las hem vluchtig door, maar toen het belang ervan tot haar doordrong, begon ze van voren af aan.

Geachte juffrouw Anson-Gravetty,

Sta me toe u te feliciteren met het bereiken van de volwassen leeftijd. Ik schrijf u naar aanleiding van de wensen in het testament van uw verscheiden grootvader, Sir George Hurst. Zoals u mogelijk weet, heeft hij u bij zijn overlijden in 1920 een aanzienlijke erfenis nagelaten, die uw eigendom zou worden op uw eenentwintigste verjaardag. Als zijn enige kleinkind had Sir George u benoemd tot begunstigde, en het geld moest worden geïnvesteerd en in een fonds bewaard tot u de volwassen leeftijd bereikte.

Die heuglijke dag is nu aangebroken, en ik stel respectvol voor dat u bij me langskomt om het testament door te nemen. Ik ben ervan overtuigd dat uw stiefvader een financieel adviseur heeft die

het van me kan overnemen nu ik niet langer uw gevolmachtigde ben, maar ik wil u graag ontmoeten om mijn rentmeesterschap tot op heden uiteen te zetten. Ik hoop dat u er tevreden over zult zijn.

Als u contact opneemt met mijn kantoor om een datum te kiezen die u schikt, kijk ik ernaar uit om u eindelijk te ontmoeten.

Met de meeste hoogachting,

Arthur Brewer

Adelaide staarde naar de brief, en toen bekeek ze de envelop nog een keer om zeker te weten dat hij echt aan haar gericht was. Dat was zo. Ze las de brief nog eens. Haar grootvader, George Hurst? Ze had geen grootvader die George Hurst heette. Haar grootvaders heetten Gilbert Anson-Gravetty en Norman Driver. Norman Driver, *grand-mères* echtgenoot, was nu al meer dan tien jaar dood, maar haar vaders vader leefde gewoon nog en woonde in Winchester. Wie was dan die George Hurst? En waarom verwees de brief naar haar vader als haar stiefvader? Ze snapte er niets van. Was ze geadopteerd? Waren mama en papa – ze noemde hem nog maar zelden papa, maar als ze aan allebei haar ouders dacht, glipte het er soms tussendoor – dan niet haar echte ouders?

Adelaide liet de rest van haar ontbijt staan en liep naar de gang om *grand-mère* te bellen.

‘Adelaide, lieverd,’ riep *grand-mère* toen ze aan de lijn kwam. ‘Nog vele jaren!’

‘Dank je, *grand-mère*,’ zei Adelaide. Ze zweeg even en vroeg toen: ‘Mag ik bij je langskomen? We moeten praten.’

‘Natuurlijk. Maar we zien elkaar vanavond ook al voor je verjaardagsetentje.’

‘Weet ik, maar ik moet je voor die tijd spreken. Voordat vader thuiskomt. Ik heb een brief gekregen.’

‘Ach, ik begrijp het.’ Antoinette Driver klonk plotseling ernstig. ‘Nou, in dat geval kun je beter vanochtend even langskomen, dan kun-

nen we onder vier ogen kletsen. Ik heb een lunchafspraak, maar die is pas om halféén.’

‘Kan ik nu meteen komen?’ vroeg Adelaide.

‘Natuurlijk. Ik zal Davies zeggen dat je komt.’

Binnen een halfuur klopte Adelaide op de voordeur van haar grootmoeders huis vlak bij Eaton Square.

Davies begroette haar met een glimlach. ‘Goedemorgen, juffrouw Adelaide. Mag ik u nog vele jaren wensen?’

‘Dank je, Davies.’ Adelaide glimlachte terug. ‘Is mijn grootmoeder nog boven?’

‘Ja, juffrouw, ze is boven, maar ze zei dat u meteen mocht doorlopen.’

Adelaide bedankte hem en haastte zich de brede eiken trap op en naar de slaapkamer van de oude dame. Ze klopte aan en wachtte tot ze binnen werd geroepen. Haar grootmoeder zat rechtop in bed, met een ontbijtblad op het nachtkastje en de geopende post over de lakens verspreid.

‘Adelaide, lieverd, gefeliciteerd met je verjaardag!’ Antoinette Driver stak haar armen uit en sprak haar kleindochter zoals altijd aan in het Frans.

Adelaide liep naar haar toe voor een verjaardagsknuffel en een zoen, en trok een stoel bij het bed.

Grand-mère zette met een glimlach haar pince-nez af. ‘Dus je bent nu helemaal volwassen. Voelt het anders?’

Adelaide schudde haar hoofd. ‘Nee, niet echt.’

‘Nee, bij mij ook niet,’ zei de oude dame gelijkmoedig. ‘Ik voel me nog steeds niet anders dan op de dag dat ik van school ging.’

‘Ik heb je verjaardagskaart gekregen.’ Adelaide wist niet goed waar ze moest beginnen. ‘En ook een van opa en oma. En Andrew heeft er ook aan gedacht.’

‘Wat goed van Andrew,’ zei haar grootmoeder. ‘Maar ik geloof dat je ook nog andere post hebt gehad, toch? Een brief?’

Adelaide haalde de envelop uit haar tas en gaf hem aan haar. Me-

vrouw Driver zette de pince-nez weer op haar neus, haalde de brief uit de envelop en las hem langzaam. Adelaide keek naar haar gezicht terwijl ze las, maar de oude dame vertoonde geen tekenen van verbazing of ongeloof. Toen ze klaar was, gaf ze de brief aan Adelaide terug. ‘Dus...’ zei ze, en toen wachtte ze af.

‘Dus wat is dit allemaal?’ wilde Adelaide weten. ‘Is die brief echt voor mij bestemd, en zo ja, wie is George Hurst in vredesnaam?’

‘Ja, hij is beslist voor jou bestemd,’ bevestigde mevrouw Driver, ‘en Sir George Hurst was je grootvader. Je grootvader van vaderskant.’

‘Maar...’ begon Adelaide.

‘Je moeder, mijn Heather, was al eerder getrouwd geweest. Ze trouwde eind 1915 met ene Frederick Hurst. Hij sneuvelde in juli 1916 bij de Somme. Jij bent daarna geboren.’

Adelaide staarde haar aan. ‘Wil je zeggen dat mijn moeder eerder getrouwd was geweest... en ze me dat nooit heeft verteld?’

‘Richard wilde het niet hebben.’

‘Hoe bedoel je, hij wilde het niet hebben?’ vroeg Adelaide boos.

‘Lieverd, je kent je vader toch? Mensen doen wat hij zegt. Hij wilde niet dat ze je iets vertelde, dus deed ze dat niet.’

‘Maar ze was negen maanden met die Frederick Hurst getrouwd?’

Mevrouw Driver zuchtte. ‘Niet echt, nee.’

Adelaide keek geschokt. ‘Bedoel je dat ik buitenechtelijk ben?’

Mevrouw Driver schudde lachend haar hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet, lieverd. Ik bedoel dat ze nooit hebben samengeleefd als getrouwd stel. Freddie was een vriend van oom Johnny. Freddie en Heather maakten kennis met elkaar in Londen en correspondeerden toen hij in Frankrijk zat.’

‘Freddie? Noemden ze hem zo?’ onderbrak Adelaide haar. ‘Dat vind ik leuker dan Frederick. Maar wat gebeurde er dan?’

‘Freddie kwam met verlof thuis en ze besloten te gaan trouwen.’

‘Zomaar?’

‘Zomaar,’ beaamde haar grootmoeder. ‘We probeerden ze nog over te halen om te wachten, maar het had geen zin. Het waren moeilijke

tijden, die oorlogsjaren. Mensen grepen hun geluk waar en wanneer ze maar konden.

‘Met kerst had hij tien dagen verlof. Ze trouwden met speciale toestemming op 29 december en gingen vier dagen op huwelijksreis in Londen voordat hij terug moest.’ Mevrouw Driver zuchtte droevig. ‘Ze zag hem nooit meer. Hij sneuvelde op de eerste dag van de Somme. Jij werd tweeënhalve maand later geboren.’

Er viel een stilte, terwijl Adelaide worstelde om dit allemaal te verwerken. *Grand-mère* pakte haar hand.

‘Wanneer is ze met vader getrouwd? Met Richard, bedoel ik.’

‘Tweeënhalf jaar later. We steunden haar zo veel mogelijk, maar je moeder, God hebbe haar ziel, was het soort vrouw dat een man nodig had. Het zou ook niet goed zijn geweest als ze een nieuwe kans op geluk had afgeslagen. En ze moest ook aan jou denken. Richard had er geen bezwaar tegen om jou erbij te nemen en je groot te brengen als zijn eigen kind. Het enige wat hij vroeg, was dat het officieel gemaakt zou worden, dus toen ze gingen trouwen, adopteerde hij jou ook wettelijk en kreeg je zijn naam. Hij zei dat dat beter was, voor het geval ze nog meer kinderen kregen: dat iedereen in het gezin dezelfde naam had en samen opgroeide zonder dat er nog geesten op de achtergrond rondwaarden.’

‘Maar mama wilde me vast over Freddie vertellen. Toen ik wat ouder werd, bedoel ik. Oud genoeg om het te begrijpen.’

‘Dat denk ik wel, maar Richard had het haar laten beloven.’

Adelaide schudde verward haar hoofd. ‘Wat ontzettend vreemd, om plotseling te ontdekken dat je heel iemand anders bent dan je altijd hebt gedacht!’

‘Jij bent jij,’ merkte *grand-mère* vriendelijk op. ‘Je bent nog dezelfde als voorheen. Je biologische vader was Freddie Hurst, maar in praktische zin is Richard Anson-Gravetty je vader. Hij is degene die je heeft grootgebracht als zijn eigen kind, van je heeft gehouden als van een dochter, je alles heeft gegeven. Het is geen sinecure om het kind van een ander op te voeden, en hij heeft zijn best gedaan. Het enige wat hij

wilde, was dat jij hem beschouwde als je echte vader... En dat doe je toch ook?’

‘Natuurlijk, maar... Nou ja, het is gewoon zo’n schok om te ontdekken dat hij dat niet is. Vooral als iedereen behalve ik het al die tijd al wist.’

‘Helemaal niet iedereen,’ zei haar grootmoeder. ‘Alleen Norman en ik, Richards ouders en Johnny. Misschien waren er nog anderen die het wisten, maar in de chaos aan het eind van de oorlog was iedereen veel te veel met zijn eigen zorgen bezig om aan die van andere mensen te denken.’

Adelaide hield nog steeds de brief vast, en nu keek ze er weer naar. ‘Die notaris, die Arthur Brewer, zegt dat ik geld geërfd heb van mijn echte grootvader, Sir George. Hij moet dus ook van mij hebben geweten.’

‘Ja, natuurlijk, maar toen hij overleed was er niemand meer over aan die kant van de familie om enige aanspraak op jou te maken.’

‘Was Freddie dan enig kind? Had hij geen broers of zussen?’

‘Er was wel een zus. Ik geloof dat ze Sarah heette. Ze ging in de oorlog naar Frankrijk. Nam haar bediende mee en vertrok om gewonden te gaan verplegen in een klooster of zoiets. Hoe dan ook, die bediende kwam later zwanger thuis, maar de zus bleef daar en werd non, geloof het of niet.’

‘Een non?’ Adelaide schrok daarvan.

‘Nou, we zijn een vrome katholieke familie, weet je nog wel,’ zei mevrouw Driver met een uitgestreken gezicht.

Adelaide barstte in lachen uit. ‘O, *grand-mère*, hoe kun je zoiets zeggen? Wanneer ben jij voor het laatst naar de kerk geweest?’

‘Dat kan wel zijn,’ antwoordde haar grootmoeder kalm, ‘maar Freddie is katholiek opgevoed, en je moeder ook. En jij ook, trouwens. Die strijd won Heather dan in elk geval nog!’

‘Dus die Sarah is mijn tante. Waar is ze nu?’

‘Nog steeds in dat klooster, neem ik aan,’ antwoordde haar grootmoeder, die haar lakens van zich af gooide. ‘Ze laten ze er namelijk niet uit.’

‘*Grand-mère*, waarom heb je me dit niet eerder verteld?’ vroeg Adelaide zachtjes.

Haar grootmoeder glimlachte weemoedig. ‘Het was niet mijn geheim, lieverd. Heather vroeg ons om haar belofte te respecteren en dus deden we dat, ondanks de vele twijfels.’

‘Weet Andrew het?’ Adelaide was heel hecht met haar neef, en het idee dat hij zoiets belangrijks had geweten terwijl zij van niets wist, zou pijn doen.

Grand-mère schudde haar hoofd. ‘Dat weet ik niet zeker, maar ik betwijfel het. Ik stel me zo voor dat Johnny ook geheimhoudingsplicht had. En nu weggevoerd, ik moet mijn bed uit.’

‘*Grand-mère*, wat moet ik met die brief aan?’ vroeg Adelaide.

‘Ik zou maar doen wat er gevraagd wordt,’ was het antwoord. ‘Ga naar die man toe en laat je informeren over je erfenis. Ik vermoed dat je een behoorlijk rijke vrouw bent geworden.’

‘En vader dan? Wat moet ik tegen hem zeggen?’

‘Je hoeft niets tegen hem te zeggen. Hij weet het al. Hij heeft altijd geweten dat alles zou uitkomen op de dag dat je eenentwintig werd. Hij heeft het alleen maar voor zich uit geschoven.’ Ze keek peinzend naar haar kleindochter. ‘Waarom denk je dat hij uitgerekend vanochtend weg was? Hij wilde er niet bij zijn als je erachter kwam. Vergeet nooit, lieverd, dat hij op zijn eigen manier van je houdt. Hij is bang dat hij je kwijtraakt aan een of andere spookvader uit de oorlog. Je moet hem geruststellen dat hij echt je vader is en dat jij echt zijn dochter bent.’ De oude dame pakte haar peignoir. ‘En nu, lieverd, moet ik me klaarmaken. Je mag beneden op me wachten, als je wilt. Vraag Davies maar om koffie. We praten verder als ik klaar ben.’

De rest van haar verjaardag verstreek een beetje in een waas. Adelaide had afgesproken om met haar vriendin Sophie te gaan lunchen, en ze moest zich vreselijk inhouden om haar niet alles over de onvoorstelbare ontdekkingen van die ochtend te vertellen. Maar ze wist dat ze het haar vader verschuldigd was – haar adoptievader – om dit eerst

met hem te bespreken. Dat maakte de lunch een beetje opgelaten, want Adelaide kon aan weinig anders denken.

‘Addie, je bent heel ergens anders met je gedachten,’ zei Sophie lachend nadat ze twee keer iets had gevraagd en geen reactie had gekregen.

Adelaide glimlachte verontschuldigend. ‘Sorry. Ik zat na te denken over het etentje dat mijn vader vanavond voor me geeft. Wat zei je?’

‘Ik vroeg of je zin had om vanmiddag mee te gaan winkelen. Ik wil schoenen kopen.’

‘O, Sophie, vind je het erg als ik oversla? Ik moet echt naar huis. Mijn grootouders komen met de auto helemaal uit Winchester, en ik moet thuis zijn om ze te begroeten als ze aankomen.’ Ze glimlachte naar Sophie en voegde eraan toe: ‘Andrew komt ook. Hij blijft slapen. Wil je morgenochtend koffie komen drinken?’ Adelaide was zich ervan bewust wat Sophie van haar neef vond en probeerde die twee altijd te koppelen als ze de kans kreeg.

Sophie keek haar met genegenheid aan. ‘Bedankt,’ zei ze. ‘Misschien doe ik dat wel.’ Ze lachten allebei, wetend dat niets Sophie zou kunnen weghouden.

Richard Anson-Gravetty kwam pas een uur voordat de dinergasten zouden arriveren thuis. Adelaide klopte op zijn kleedkamerdeur en toen hij haar binnen had geroepen, sloeg ze haar armen om hem heen in een ongewoon gebaar van genegenheid.

‘Welkom thuis, papa,’ zei ze. ‘Opa en oma zijn er al en kleden zich even om. Verder is alles klaar voor het etentje.’

Hij omhelsde haar terug, en toen hield hij haar op armlengte en keek haar aan. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Adelaide. En met dat andere!’

Ze keek hem vragend aan. ‘Met welk andere?’

‘Je volwassenheid, natuurlijk.’

‘De jaren des onderscheid... waarin men me alles kan vertellen.’

‘Ik neem aan dat je het al gehoord hebt, als ik je grootmoeder een beetje ken.’ Hij trok vragend zijn wenkbrauwen op.

Adelaide lachte. ‘Je hebt gelijk, natuurlijk. Vandaag ontdekte ik dat ik het geluk heb om twee vaders te hebben. Maar je bent niet eerlijk ten opzichte van *grand-mère*, papa. Ze had het geheim bewaard tot ik erover hoorde uit een andere bron.’

Haar vader gromde. ‘Je hebt van die ouwe Brewer gehoord, neem ik aan.’

‘Ja, dus natuurlijk ging ik naar *grand-mère* toe om te vragen hoe het zat.’

‘Heb je niet overwogen om tot vanavond te wachten en het dan aan mij te vragen?’

Adelaide had daar niet aan gedacht, maar nu draaide ze eromheen. ‘Ik dacht niet dat jij het me wilde vertellen, anders had je dat al wel eerder gedaan... Of mama het laten vertellen,’ zei ze. ‘Was dat niet waarom je vanochtend weg was?’ Dat was immers waar *grand-mère* op had gezinspeeld.

Richard haalde zijn schouders op. ‘Misschien.’ Zijn handen zakten van haar schouders en hij draaide zich om naar de spiegel om zijn das te strikken.

Adelaide liep naar de deur, waar ze zich omdraaide en zachtjes zei: ‘Dank je, papa, voor alles wat je voor me hebt gedaan.’

‘Het was mijn plicht,’ antwoordde hij zonder zich om te draaien. ‘Ik ben je vader.’

Na die ietwat tegenvallende woorden verliet Adelaide de kamer om de laatste details van haar avondkleding in orde te brengen.

Voor het eten verzamelde iedereen zich in de zitkamer voor een drankje en kreeg Adelaide haar verjaardagscadeautjes. Van haar vader kreeg ze een mooie gouden armband, breed en zwaar, met een wervelend patroon erin gegraveerd. Er klonken kreten van bewondering toen Adelaide hem omhooghield om te laten zien voordat ze hem omdeed. De armband zat comfortabel, paste perfect en vestigde de aandacht op de slanke vorm van haar arm.

‘Hij is echt mooi, papa.’ Ze kuste hem op de wang. ‘Heel erg bedankt. Ik vind hem prachtig. En dat je mijn initialen en de datum erin hebt laten zetten, maakt hem nog specialer.’ Tegelijkertijd vroeg ze zich af of dat ‘A A-G, 9 september 1937’ een soort verklaring was: wie er ook was geboren op 9 september 1916, ze was nu Adelaide Anson-Gravetty.

Toen ze *grand-mères* blik ving, zag ze haar goedkeuring en ze glimlachte terug.

Haar vader stond op en hief het glas voor een toast. ‘We wensen je alle geluk, Adelaide. Ik wou alleen dat je moeder er vanavond bij was om te zien wat een mooie dochter we hebben. We wensen je gezondheid en geluk voor de rest van je leven.’

Iedereen stond op en herhaalde plichtsgetrouw: ‘Gezondheid en geluk!’ terwijl ze de glazen tegen elkaar tikten, maar Adelaide was geroerd door Richards woorden. Niet alleen was dit de eerste keer in maanden dat hij iets over haar moeder zei, maar hij had ook nog nooit met zulke duidelijke bewoordingen gezegd dat hij trots op haar was. Misschien had *grand-mère* gelijk: misschien was hij gewoon bang geweest dat hij het zou verliezen van het spook van een heldhaftige vader over wie ze zou kunnen fantaseren.

Het etentje was ook zeer geslaagd. Haar lievelingskostjes werden opgediend, er werd een verjaardagstaart met eenentwintig kaarsjes erop binnengebracht en de hele familie zong voor haar. *Grand-mère*, elegant gekleed in een zwarte avondjurk van chiffon met een corsage van piepkleine witte roosjes, gaf met nog niet de kleinste blik aan dat zij en Adelaide aan iets anders dachten dan het feestje. Er kwam geen teken van Richard dat er iets ongewoons tussen hen was voorgevallen.

Iedereen bleef slapen, dus was er geen haast om te vertrekken, en het werd laat. Ze bleven in de zitkamer en kletsten gezellig met elkaar, nog net zo ontspannen als altijd. Niemand bracht het onderwerp ter sprake dat door Adelaides hoofd maalde, al moesten ze allemaal weten dat zij het nu ook wist.

Het was vreemd, dacht Adelaide. Was zij de enige die geraakt werd door deze onthulling?

Ze had even naar Andrew gekeken, die met *grand-mère* zat te kletsen, maar ze had niet de kans gehad om hem onder vier ogen te spreken. Als hij echt niet weet dat ik niet Richards dochter ben, wat zal hij dan zeggen als hij erachter komt, vroeg ze zich af. Kon ik maar met hem praten.

Later die avond, toen ze in bed lag, dacht ze terug aan de ongelooflijke onthullingen van die dag. Ze had haar gordijnen open gelaten, waardoor het licht van de straat beneden een spookachtig groene gloed in haar kamer verspreidde. De bekende omtrekken van haar meubels waren geruststellend terwijl ze aan haar overhoop gehaalde wereld dacht. Haar vader was niet haar vader en haar moeder had haar dat nooit verteld. Heel ineens was ze iemand anders. *Grand-mère* kon gemakkelijk zeggen dat ze nog steeds dezelfde persoon was, maar zo voelde het niet. Ze was niet meer dezelfde persoon die die ochtend wakker was geworden, zeker van wie ze was en waar ze vandaan kwam. Nu had ze het gevoel dat een deel van haar uit iemand anders bestond. Delen van haar, lichamelijk en geestelijk, had ze geërfd van iemand over wie ze niets wist. En ze wilde het weten: wie hij was, hoe hij was, waar hij vandaan kwam.

Tegen de tijd dat ze de volgende morgen beneden kwam voor het ontbijt, stond haar vader net op het punt om van tafel te gaan.

‘Ik heb iets voor je,’ zei hij. ‘Kom maar naar mijn werkkamer als je ontbeten hebt.’

‘Ja, natuurlijk, ik kom er zo aan,’ antwoordde Adelaide. Tijdens het eten vroeg ze zich af wat het in vredesnaam kon zijn. Ze had haar cadeau immers al gekregen.

Toen ze twintig minuten later op zijn deur klopte, zat haar vader achter zijn bureau. Hij keek op toen ze binnenkwam. ‘Ach, daar ben je. Ik heb wat voor je opgezocht. Je moeder wilde dat je deze kreeg als je eenentwintig was.’

Hij wees naar een envelop op zijn bureau, maar Adelaide pakte hem niet. Zachtjes zei ze: 'Ik weet dat ik niet je echte dochter ben, biologisch bedoel ik. Maar ik ben wel je dochter, hoor. Jij bent mijn vader, niet de man die in 1916 is overleden.'

Richard keek op van zijn schrijfwerk, maar hij zei niets, dus ging Adelaide door. 'Jij bent degene die al die jaren voor me heeft gezorgd. Jij zat met mama bij mijn bed toen mijn blindedarm was verwijderd. Jij rende mee in de vaderrace bij mijn eerste sportdag op school.' Ze zweeg even, en toen hij nog altijd niets zei, voegde ze eraan toe: 'Ik wou alleen dat je het me verteld had, dat is alles.'

Richard haalde zijn schouders op. 'Het leek me beter van niet. Je moeder vond dat ook. Maar we wisten allebei dat je het uiteindelijk zou ontdekken, als je de erfenis van Sir George kreeg.'

'Ik had toch liever gehad dat je het me zelf had verteld, dat ik het niet hoefde te horen van een volslagen vreemde.' Adelaide zuchtte. 'Ik neem aan dat ik maar contact moet opnemen met die meneer Brewer.'

'Je moet doen wat jou juist lijkt,' antwoordde Richard rustig. 'Je bent nu volwassen.' Hij ging verder met het schrijfwerk dat voor hem lag en zei alleen nog: 'Vergeet je envelop niet.'

Adelaide wist dat ze moest gaan en pakte de envelop. 'Dank je, vader.'

Stilletjes draaide ze zich om, en ze verliet de kamer; hij wilde duidelijk geen uitingen van genegenheid. Hij vond dat hij zijn plicht ten opzichte van haar had gedaan, en nu stond ze er alleen voor.

Adelaide nam de envelop mee naar haar kamer, deed de deur op slot en ging in de stoel bij het raam zitten. Even keek ze omlaag naar het plein. Nog maar vierentwintig uur geleden had ze er met zo veel hoop op uitgekeken, de eerste dag van haar volwassen leven, maar dat leek nu een eeuwigheid geleden.

Ze stak haar vinger onder de flap van de envelop en scheurde hem open. Er zaten twee documenten en een kleinere, dichte envelop in. Het eerste document was haar geboorteakte, waarop ze Adelaide Sarah

werd genoemd, dochter van Heather Hurst en kapitein Frederick Charles Hurst (overleden). Geboren op 9 september 1916 in Greyling House, Chalfont St Giles. Het tweede was het adoptiecertificaat waarin Adelaide Sarah Hurst de wettige dochter werd van Richard David Anson-Gravetty en ook zijn achternaam kreeg. Het document was gedateerd op 12 juni 1919. Ze had nooit gevraagd in welk jaar haar ouders waren getrouwd. Hoewel ze wist dat hun huwelijksdag 21 april was, was dat nooit uitbundig gevierd, en het was nooit bij haar opgekomen dat haar ouders pas waren getrouwd toen zij al bijna drie was.

Adelaide legde de twee certificaten opzij en opende de andere envelop. Er zat een brief in, geschreven in het nette handschrift van haar moeder. Bij die aanblik sprongen Adelaide meteen de tranen in de ogen. Ze veegde ze snel weg en begon te lezen.

Mijn lieve Adelaide,

Ik weet dat ik niet lang meer te leven heb. Deze vreselijke ziekte is me de baas geworden en mijn tijd zit er bijna op. Het enige wat me echt spijt, is dat ik jou niet zal zien opgroeien tot de mooie jonge vrouw van wie ik zeker weet dat je die zult worden. Je zult inmiddels weten dat Richard mijn tweede echtgenoot is en niet je biologische vader, al is hij voor jou toch een echte vader geweest, voor zover dat in zijn aard ligt.

Hij liet me beloven dat ik je niet over Freddie zou vertellen. Ik weet dat hij altijd jaloers was op het plekje dat Freddie mogelijk in mijn hart bezette, al was dat niet nodig, en dat hij bang was dat Freddie ook zijn plekje in jouw hart zou innemen. Hij hoopte nog eigen kinderen te krijgen en dacht dat het gemakkelijker zou zijn, voor jou en voor hen, als werd aangenomen dat hij je biologische vader was.

Toen Freddie sneuvelde, stond ik er alleen voor. Zelfs met de hulp van mijn ouders was het leven een strijd. Ik was nog heel jong, ik had de zorg voor jou, dus toen Richard me ten huwelijk

vroeg, was dat een kans op zekerheid voor ons allebei en greep ik de gelegenheid aan. Hij is een lieve man en hoewel hij zijn emoties niet toont, houdt hij van ons. Wij hebben ook van hem leren houden, nietwaar, en dankzij hem hebben we een gelukkig en tevreden leven gehad.

Freddie was een geweldige man, eervol en moedig. Hij had een prachtige glimlach, die ik al vele keren op jouw gezicht heb gezien, en een heel aanstekelijke lach, net als de jouwe. Je lijkt in zo veel opzichten op hem, en niet alleen in uiterlijk, maar ook in gedragingen en karakter.

Maar als ik nu terugkijk, besef ik dat ik hem als echtgenoot amper kende. We hadden een stormachtige romance gevolgd door drie dagen huwelijks leven, en dat was alles. Voor mij was hij een enorm romantische figuur, regelrecht uit meisjesdromen. Hij was knap en charmant en stal mijn hart... Een dappere soldaat die vertrok om zijn steentje bij te dragen voor koning en vaderland. Ik hield van hem en hij hield van mij, twijfel daar nooit aan, maar we hebben nooit een eigen huis gehad, elkaar nooit beter leren kennen dan die paar dagen samen ons toestonden. Richard is mijn ware echtgenoot, en geloof me wanneer ik zeg dat hij een gevoelige man is, ondanks alle uiterlijke tekenen van het tegendeel.

Op je eenentwintigste verjaardag zul je het geld erven dat voor je in een fonds is gestort door je grootvader, Freddie's vader Sir George Hurst. Dan zul je ook horen over Freddie, maar als je de behoefte hebt om meer over hem te weten, pak dat dan alsjeblieft voorzichtig aan.

Denk eraan, Freddie heeft je het leven geschonken, maar Richard is degene die over je gewaakt heeft terwijl je dat leven leidde. Pas op hem voor me.

God zegene je, mijn lieve schat.

Met alle liefde,
Mama

De letters vervaagden voor haar ogen terwijl Adelaide las. Ze bleef met de brief op schoot zitten en dacht aan haar moeder.

Die lieve mama. Ze wist dat ze stervende was en schreef me een brief, ook al wist ze dat ik hem pas vijf jaar later zou lezen.

Adelaide vroeg zich even af of Richard de brief had gelezen voordat hij hem aan haar had gegeven, maar toen sprak ze zichzelf vermanend toe. Het lag niet in haar vaders aard om zoiets oneerbaars te doen.

Adelaide dacht een paar dagen na voordat ze eindelijk meneer Arthur Brewer in Belcaster belde.

‘Mijn beste juffrouw Anson-Gravetty,’ zei de stem via de krakende telefoonlijn. ‘Ik zou u dolgraag aanstaande donderdag ontvangen. Als u op Paddington Station de trein van halfelf neemt, kunnen we misschien nog samen lunchen als onze zakelijke bespreking achter de rug is.’

Adelaide nam een taxi van het station naar het kantoor van Brewer, Harben & Brewer en werd begroet door een dame van middelbare leeftijd, keurig gekleed in een grijze rok en lichtblauwe twinset.

‘Hoe maakt u het, juffrouw Anson-Gravetty? Ik ben juffrouw Davenport, meneer Brewers secretaresse. Hij verwacht u en heeft me gevraagd u meteen door te leiden.’ Ze nam Adelaide mee over een paar smalle trappen naar een kamer op de eerste verdieping. Daar klopte ze kort aan, opende de deur en liet Adelaide binnen. ‘Juffrouw Anson-Gravetty, meneer Brewer.’

Een man op leeftijd stond op van achter een bureau en kwam met uitgestoken hand naar haar toe. ‘Juffrouw Anson-Gravetty,’ zei hij stralend, ‘wat fijn om u eindelijk te ontmoeten!’

Adelaide drukte hem de hand en werd naar een comfortabele stoel bij een smeulend haardvuur geleid. Toen hij juffrouw Davenport had gevraagd om koffie te brengen, nam meneer Brewer de stoel tegenover haar.

‘Ik heb graag een haardvuurtje, ook al is het nog niet eens zo koud,’ zei hij. ‘Op mijn leeftijd voel je de kou zo veel beter, weet u.’ Hij keek

haar aan. ‘Mag ik u iets vragen, juffrouw Anson-Gravetty? Wist u al van uw erfenis voordat ik u schreef?’

‘Nee, meneer Brewer. Het was een totale verrassing,’ antwoordde Adelaide. ‘Ik ontdekte pas toen ik uw brief kreeg dat mijn vader niet mijn vader was, als u snapt wat ik bedoel. Ik wist niets van Freddie Hurst.’

‘Aha.’ Meneer Brewer zoog lucht tussen zijn tanden door. ‘Ik vreesde al dat dat het geval kon zijn, al had ik gehoopt dat meneer Anson-Gravetty het u misschien al zelf had verteld. Het moet beslist een schok voor u zijn geweest.’

‘Dat is zacht uitgedrukt,’ beaamde Adelaide. ‘Ik had hier allemaal geen idee van.’

‘Het was zijn wens dat we niet rechtstreeks met u communiceerden, en aangezien hij uw wettige voogd is... wás, moesten we zijn wensen respecteren. Maar nu bent u eenentwintig en verantwoordelijk voor uw eigen zaken.’

‘Aha,’ zei Adelaide. ‘En wat zijn die zaken?’

‘Nou, los van een aantal kleine legaten heeft uw verscheiden grootvader Sir George Hurst u als enige erfgenaam aangewezen. Ik moet u vertellen, juffrouw Anson-Gravetty, dat u een extreem rijke jonge vrouw bent. Het kapitaal is voor u in een fonds geïnvesteerd en de cumulatieve rente is weer opnieuw geïnvesteerd. Het is al met al tot een aardige som opgelopen.’

Adelaide staarde hem aan. ‘Hoeveel?’ vroeg ze zachtjes.

‘Nou, even kijken.’ Meneer Brewer pakte een dossier van zijn bureau en sloeg het open. Hij haalde er een vel papier met getallen uit. ‘Bij de laatste evaluatie was uw portfolio zo’n vijfenzeventigduizend pond waard.’ Hij keek haar aan en zag dat de kleur uit haar wangen was weggelopen. ‘Mijn beste juffrouw Anson-Gravetty, gaat het wel?’

‘Hóéveel?’ fluisterde Adelaide.

‘Zoals ik al zei,’ ging meneer Brewer door, ‘u bent een extreem rijke jonge vrouw. Het geld is nu van u, om mee te doen wat u wilt. Momenteel wordt het vrij behoudend geïnvesteerd, en ik stel voor, als

ik die vrijheid mag nemen, dat u alles zo laat als het is totdat u professioneel advies hebt kunnen inwinnen.’

‘Ja, natuurlijk. Sorry, meneer Brewer, maar ik kan het nog niet helemaal bevatten.’ Adelaide glimlachte zwakjes naar hem.

‘Maakt u zich geen zorgen, lieve juffrouw, we geven u alle papieren, zodat u die rustig kunt doornemen. Ik neem aan dat u dingen wilt bespreken met uw vader, hè?’

‘Voordat we dat doen...’ zei Adelaide. ‘Mag ik het eigenlijke testament zien?’

Meneer Brewer spitte weer in het dossier en haalde er een document uit dat hij aan haar gaf.

Adelaide las het langzaam en probeerde betekenis te ontfutselen aan al het juridische jargon.

Er was een klein legaat van tweehonderd pond voor zijn huishoudster, ene mevrouw Norton, en een ander van honderd pond voor de hoofdtuinier, en van vijftig pond voor alle anderen die voor hem werkten ten tijde van zijn overlijden.

De dorpsweide van Charlton Ambrose, het dorp waar de Hursts woonden, was onderdeel van het landgoed, en dat plus nog een stuk land erachter werd aan de parochie nagelaten om te gebruiken ten gunste van het dorp.

De rest van mijn vermogen laat ik na aan mijn kleindochter Adelaide Sarah Hurst (nu Anson-Gravetty) en dit zal in een fonds worden gehouden totdat ze de leeftijd van eenentwintig jaar bereikt, waarop het geheel naar haar zal overgaan. Mijn trustees, de partners bij Messrs Brewer, Harben & Brewer, zullen het fonds beheren zoals zij goedachten zolang mijn kleindochter minderjarig is, inclusief de verkoop van eventuele eigendommen, roerend of onroerend, die ik ten tijde van mijn overlijden bezit.

Adelaide keek meneer Brewer aan. ‘Ik zie hier niets over zijn dochter staan. Sarah, heette ze geloof ik. Waarom heeft hij haar geen geld na-

gelaten? Ze had toch vast recht op de helft, ook al kreeg ik Freddie's helft?

‘Ik geloof dat Sir George inderdaad een dochter had die Sarah heette, maar zoals u ziet wordt zij in het testament niet genoemd. Mijn vader heeft het ooit opgesteld. Hij weet misschien waarom. Hij kende Sir George uiteraard behoorlijk goed, aangezien ons notariskantoor al drie generaties voor zijn familie werkt.’

‘Ik begrijp het,’ zei Adelaide, al was dat niet helemaal waar. Waarom zou Sir George zijn enige dochter onverzorgd achterlaten? ‘Maar het lijkt me niet eerlijk,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Er is zo veel geld, zij had er ook iets van moeten krijgen.’

‘Er was vast een goede reden voor,’ zei meneer Brewer vriendelijk. ‘Sir George wist wat hij deed.’ Toen Adelaide daar niets op zei, ging hij door. ‘Ik hoop dat u tevreden bent met ons beheer. We hebben in de loop der jaren af en toe contact gehad met uw stiefvader, maar zodra het landhuis bij Charlton Ambrose was verkocht, liet hij ons verder alles regelen.

‘U wilt vast niet al die documenten mee terug nemen in de trein,’ zei meneer Brewer toen hij ze met haar had doorgenomen. ‘Ik kan ze bij u thuis of bij uw notaris in Londen laten afleveren. Onze man Dickens kan ze voor het einde van de week komen brengen. Zou dat schikken?’

‘Ik heb geen notaris,’ antwoordde Adelaide. ‘Het lijkt me beter als u alles voor me blijft regelen. U weet precies wat er is. Het enige wat ik nu zou willen is een regelmatig inkomen, als dat mogelijk is.’

Meneer Brewer keek opgetogen en verzekerde haar dat dat mogelijk was.

In de trein op weg naar huis probeerde Adelaide zich voor te stellen dat ze vijfenzeventigduizend pond had. Het was een astronomisch bedrag.

Vader weet dat ik een erfenis heb gekregen, dacht ze, maar weet hij ook hoeveel?

Van Diney Costeloe verschenen:

De verloren kinderen

Het meisje zonder naam

Familie op de vlucht

De verloren vader

Twee moedige vrouwen

Een nieuw leven

Het gestolen kind

Een goede dochter

Tiende druk, eerste in deze uitvoering, maart 2023

Oorspronkelijke titel *The Sisters of St Croix*

First published in the UK as *Death's Dark Vale* in 2004 by Castelhaven books

First published by Head of Zeus in the UK in 2016

Copyright © 2004 Diney Costeloe

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020, 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Baqup naar een ontwerp van Head of Zeus

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6561 0

ISBN e-book 978 90 261 5225 2

ISBN luisterboek 978 90 261 5300 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.